

[Udenrigsministeren]

Der er talt meget om suveræniteten, og modstanderne maner altid det frem og siger, at vi mister suveræniteten, og at vi giver noget kostbart fra os. Men hvad er det, der sker ved dannelsen af Den Europæiske Union? Der sker ikke det, at man giver noget fra sig, man får tværtimod noget, og ved så at sige at lægge denne formelle suveræniteten i en pulje sammen med andre landes får vi indflydelse. Hvem er det så, der kommer til at lægge mest i denne fælles pulje? Det vil ikke være Danmark. Andre lande vil lægge langt mere, fordi de er større og derfor har større midler at øse af. Der er altså ikke tale om opgivelse af selvstændighed, men om, at vi opnår frihed til at være med til at handle og samtidig får mulighed for udvidelse af vores indflydelse på, hvad der skal ske i det fremtidige Europa.

Danmark kan af mange og indlysende grunde ikke være interesseret i ikke at have indflydelse på, hvilken udvikling der sker i den verdensdel, vi selv bor i, en udvikling, som vi på godt og ondt vil være afhængige af, uanset om vi vælger at være med i Unionen eller ej.

Så har det været nævnt, at Danmark hidtil under alle omstændigheder kunne træffe sine egne og selvstændige beslutninger. Efter min opfattelse er en lang række af de beslutninger, Danmark har måttet træffe – ikke mindst på det økonomiske område – i meget høj grad et resultat af de påvirkninger, der kommer til Danmark udefra, og det skyldes vores afhængighed af verden omkring os. Vi vil altid være afhængige af omverdenen, vi vil altid være følsomme over for økonomiske begivenheder i andre lande, og derfor vil det være i Danmarks interesse at kunne få indflydelse på de beslutninger i verden omkring os, som under alle omstændigheder vil påvirke vore egne muligheder for at træffe beslutninger. Vores geografiske beliggenhed har medført og vil fortsat medføre – for den kan vi ikke ændre, bør i hvert fald ikke prøve på det – at et økonomisk og handelsmæssigt samarbejde først og fremmest må foregå med de andre europæiske lande. Det betyder da ikke, at vi ikke også handler med andre lande, men det betyder, at vi ikke kan bygge vores velstand og stabilitet på andet end en væsentlig handel med Europa på de betingelser, som er gældende i dette Europa.

Det er derfor, regeringen er så sikker på, at Danmarks fremtid ligger i Den Europæiske

Union. Vilkårene er af en sådan art, at de automatisk vil give vores samfund et skub fremad. Vi vil på alle felter af samfundslivet blive ansporet til at yde en endnu bedre indsats end hidtil. Så på samme måde som EF vil være ændret fra 1. januar næste år, vil Europa også være ændret efter denne dato, for Den Europæiske Union er og bliver en realitet. Vi ved, at den europæiske udvikling kommer til at foregå i og omkring Unionen, og i den situation er det, at vi har 2 muligheder: vi kan holde os udenfor og så tage de beslutninger, som andre træffer om vilkår, som har betydning for os, til efterretning, eller vi kan gå med i samarbejdet og være med til at præge udviklingen, for Unionen bliver, hvad medlemsstaterne gør den til. Der findes ingen automatik, der er ikke i dag lagt et sæt af europæiske skinner, som med en naturkrafts nødvendighed vil føre til, at det europæiske samarbejde vil få en ganske bestemt udformning, og når man hører modstanderne skildre, hvordan Unionen ligesom automatisk bevæger sig af sted og vil udslette os, vores særpræg, vores samfundssystem og alle de ting, vi har indrettet, svarer det utrolig dårligt til virkeligheden i samarbejdet inden for EF.

Jeg ser intet perspektiv i, at Danmark skulle holde sig uden for det bredere europæiske samarbejde. Det vil give os mindre indflydelse på vore egne muligheder, vi vil få mindre mulighed for selv at være med til at præge den europæiske udvikling, og vi vil forsømme en forpligtelse til at medvirke til at skabe nye former for et internationalt samarbejde, der er bedre end de former, vi kender i dag, så vi kan gribe fat om nogle af de internationale problemer, som vi alle er fælles om. Den Europæiske Union er ikke et brud på en udvikling, men en forlængelse af en udvikling, der har fundet sted lige siden Anden Verdenskrig i retning af et stadig nærmere forpligtende samarbejde imellem de europæiske stater, og Danmark hverken kan eller bør modsætte sig en udvidelse af det samarbejde.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil godt give ministeren så meget ret og sige, at Den Europæiske Union er en fortsættelse af det samarbejde, man startede med Kul- og Stålonionen, men det må derfor også være